

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 10.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1071** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на М. М. Д., чрез пълномощника и М. Д. срещу Решение № ПИ-92/01.03.2019 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане изх. № С190022-137-0000555/25.01.2019 г., издадено от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., с което е отказано прекратяването на принудителното събиране поради изтекла погасителна давност на публични задължения, дължими от лицето.

Оспорва се Решение № ПИ-92/01.03.2019 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е отказано да бъдат отписани по давност задължения, заявени в заявление за отписване по давност на задължения съгласно чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК и чл. 173 от ДОПК. Според жалбоподателката, отказът е неправилен и незаконосъобразен. Моли се оспореното решение да бъде отменено и се задължи ответника да отпише посочените задължения, алтернативно съдът постанови решение, с което да отпише задълженията спазвайки закона.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Е., който оспорва подадената жалба.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с установени и изискуеми публични задължения, публичният изпълнител, с ПНОМ изх. № С160022-022-0011282/17.06.2016 г. е наложил на М. Д. запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в търговски банки, описани в постановлението.

Срещу М. М. Д. е образувано Изпълнително дело № 22100001638/2010 г. за неизплатени в срок установени публични задължения, като с Разпореждане за присъединяване изх. № С160022-105-0030478/28.06.2016 г. към изпълнителното дело е допуснато присъединяване на публичен взыскател за установените публични вземания с РА № Р-2200-1003800-091-001/20.04.2015 г.

С подадени възражение с вх. № 10-94-13-2/03.01.2019 г. и вх. № 10-94-13-8/09.01.2019 г. М. Д. е поискала от публичния изпълнител при ТД на НАП-С. отписване на посочените задължения като погасени по давност.

С Разпореждане изх. № С190022-137-0000555/25.01.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. искането не е уважено, като е установено, че към момента на подаване на възражението за изтекла погасителна давност, разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК не следва да се приложи поради липса на правно основание.

Издаденото разпореждане е оспорено по административен ред, като е издадено Решение № ПИ-92/01.03.2019 г. на директора на ТД на НАП-С., с което подадената жалба е оставена без уважение, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт и от страна имаща правен интерес от оспорване, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 1 от ДОПК. Същото е в изискуемата писмена форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

По силата на нормата на чл. 172, ал.1, т. 1 давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година.

Според нормата на чл. 171, ал. 1, т. 1 от ДОПК, погасителната давност по отношение на задълженията на жалбоподателката по ЗДДФЛ за 2008 г., започва да тече от 01.01.2010 г.

Със ЗВР № Р-2200-1003800-01/11.05.2010 г. е възложена ревизия за установяване на задължения по ЗДДФЛ на жалбоподателката. Ревизионното производство е приключило с издаването на РА № Р-2200-1003800-091-001/20.04.2015 г. Съобразно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, по отношение на тези задължения на лицето давността е прекъсната от дата на издаване на ЗВР – 11.05.2010 г. до 11.05.2011 г.

За обезпечаване на установените задължения с посочения по-горе РА е издадено ПНОМ изх. № С160022-022-0011282/17.06.2016 г. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагане на обезпечителни мерки. Според чл. 202, ал. 1 от ДОПК, запорът върху вземанията на длъжника се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от деня на връчване на запорното съобщение на банката. В случая, видно от приложените по административната преписка доказателства, запорните съобщения са връчени на търговските банки, както следва: на „У. Б.“ на 20.06.2016 г., а на „Банка Д.“ на 24.06.2016 г. Съдът счита, че давността е спряна от датата на налагане на първата обезпечителна мярка, а именно – 20.06.2016 г. Запорните съобщения са произвели предвидения в закона ефект на спиране на давността, доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а. От доказателствата по преписката се установява, че абсолютната 10-годишна давност по отношение на задълженията на жалбоподателката по ЗДДФЛ за 2008 г. не е била изтекла към момента на издаване на процесното разпореждане. Погасителната давност е започнала да тече на 01.01.2010 г., поради което абсолютната давност следва да изтече на 31.12.2019 г. С изтичането на абсолютната давност е налице хипотезата на чл. 168, т. 3 от ДОПК и публичното вземане се погасява по давност. С чл. 173, ал. 2 от ДОПК, според който вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2, е въведено задължение за административния орган служебно да отпише публичните задължения, за които е изтекла абсолютната 10-годишна давност. При произнасянето си е необходимо административният орган отново да направи преценка дали е налице някое от изключенията, посочени в нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, а именно дали задължението е отсрочено или разсрочено, дали изпълнението е спряно по искане на длъжника или дали е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а.

Предвид изложеното, Решение № ПИ-92/01.03.2019 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане изх. № С190022-137-0000555/25.01.2019 г., издадено от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., следва да бъде потвърдено като законосъобразно, но преписката следва да бъде върната на административния орган за упражняване на правомощията му по реда на чл. 173, ал. 2 от ДОПК, след преценка налице ли са някои от изключенията предвидени в чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Воден от горното и на основание чл.268 от ДОПК, Административен съд-София град, III отделение, 36 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Д., чрез пълномощника и М. Д. срещу Решение № ПИ-92/01.03.2019 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без

уважение жалбата и срещу Разпореждане изх. № С190022-137-0000555/25.01.2019 г., издадено от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., с което е отказано прекратяването на събирането поради изтекла погасителна давност на публични вземания, дължими от лицето, в размер на 86 164.82 лв., от които 40 886.85 лв. главница и 45 227.97 лв. лихви.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на ТД на НАП-С. за произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания и упражняване на правомощията му по реда на чл. 173, ал. 2 от ДОПК, след преценка дали са изключенията по чл.171, ал. 2 от ДОПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: